

Tro - på riktigt!

”Nu när ni vet detta - saliga är ni om ni också gör det” Jesus i Joh 13 (den 10:e saligprisen)

Tjänster i församlingen: apostel, profet, evangelist, herde och lärare. De som utför sin tjänst och bygger upp Kristi kropp, som det står i Ef 4. Men sen har det kommit till en tjänst till: teologen, som egentligen inte utför så mycket rent praktiskt, men vet hur och varför alla andra ska utföra sin tjänst...

Nu raljerar jag och är lite självkritisk men nånting har hänt med den kristna tron, i alla fall här i västvärlden. Den har blivit teoretisk, en livsfilosofi - ett försanthållande.

Innebär ”att ha Kristi sinne” att vi enbart tänker fina, rena tankar? Var någonstans i bibeln står det där om Kristi sinnelag? Fil 2:5-. Kristi sinne ledde till aktiv utgivande handling. Vår frälsning vilar inte på en teoretisk grund, den bygger på att Jesus gav sitt liv - på riktigt! Trons yttersta konsekvens - det kostade honom livet.

Men vi är ofta mer intresserade av att människor tänker rätt, än att de gör rätt. Rätt tro blir viktigare än genuin tro. Att tro rätt, vara renlärig (ortodox m.a.o.) har blivit kriteriet som vi bedömer andra troende med. En betoning på rätt tro gör att vi avfärdar andra människor som ”villolärare”, ”flummiga”, ”liberala” eller kanske ”fanatiker”. Historien ger oss oräkneliga exempel på vad betoningen på renlärighet kan leda till, och då talar jag inte bara om inkquisitionen på 1200-talet då man blev bränd på bål om man inte trodde som Kyrkan sa, utan också i vår tid. Äkta tro skulle aldrig hantera sin nästa på ett sånt sätt...

Judisk syn på tro är mycket praktisk - den tar sig uttryck i handling. Handlingar som skiljer ut dem från andra - därför har de också blivit så utsatta runt om vår värld. Tron syns!

Mötet med den grekisk/romerska världen var både ett givande och ett tagande för den judisk-kristna kyrkan. Jag vill inte på nåt sätt undervärdera alla filosofer och tänkare som jobbat med den kristna tron på intellektets område, men en negativ följd av det har blivit att vi ibland värderar tänkandet och vetandet högre än görandet. Och så hamnar tron enbart i det filosofiska och religiösa rummet, om du förstår vad jag menar? Jag kan ana att det var det här teoretiserandet eller förändligandet av evangeliet som Jakob reagerade på i sitt brev. **Jak 2:14-20**

Fokus på rätt tro/renlärighet gör oss bedömande och kategoriska. Kategoriska ska vi vara då det gäller kärlek till vår nästa, att stödja den svage och kämpa mot orättvisor var vi än ser dem, men när vi blir kategoriska i lärofrågor så har vi en tendens att agera allt annat än Kristuslikt. (det är min erfarenhet från teologiska debatter i tidningar och på Internet)

Det finns praktisk teologi! Jag är inte emot att söka kunskap om Gud. Men vad är målet med all teologi? Jo, att vi ska växa till i tron - och tron sitter inte bara här (huvudet) och inte ens bara här (hjärtat) utan också här (händerna) Att bli Kristuslika. Det behöver inte betyda att tron blir mer välformulerad (vilket vi ofta vill: -”nu har jag svar på allt...”) utan att tron blir mer genuin. Ett med hela mig.

Det är bl.a. det som ligger i uttrycket ”fullkomlig”, när Jesus säger: ”Var fullkomliga, så som er fader i himmelen är fullkomlig” - som ju låter helt utopiskt. Men det handlar om att vara genuin. När Gud säger ”jag är den jag är” så betyder det att Han är genuin, trovärdig. Det är på så sätt vi ska vara lika Honom.

Jag tror att att själva ordet ”tro” lurar oss. - ”Vad tror du?” Tro blir detsamma som att anta, förmoda. -”Jag tror att Sverige slår Norge i hockey-VM ikväll.” Jag kan tro på både det ena och det andra. Vårt svenska ord ”tro” står helt enkelt för ett antagande. Ibland stämmer det, ibland inte...

Men är vårt svenska ord helt synonymt med det som ordet ”tro” egentligen betyder?

Hebr. 'emunah' - är ordet som i våra biblar översätts till Guds trofasthet, fasthet, ärlighet, att vara genuin. Det är alltså en gudomlig egenskap. Att Abrahams tro var något att ta efter berodde på att det var något

gudagivet. I den hebreiska vokabulären kan man inte tala om tro utan att Gud finns med. Det är på nåt sätt Gud som är garanten för att tron blir äkta. Vid sidan om Gud kan det inte finnas någon tro, för vid sidan om Gud finns inget som är orubbligt. 5 Mos 32:4 = Trofast! Det är när tron kopplas till Gud som den blir att lita på.

Men något händer när NT skrivs. Den judiska tron som är beskriven i hebreiska termer formuleras nu på grekiska språket. Och grekiska är ju inte ett nytt språk, utan har ju redan ord för en massa saker. Så när ordet tro ska uttryckas på grekiska så använder man ett ord som på grekiska heter 'pistis'. Vilket betyder ungefär "övertygelse" en tro på vissa gudomliga sanningar. Och vad är det som händer i övergången från hebreiskan till grekiskan? Jo, trons tyngdpunkt förflyttas från Gud till människan.

Och i den betydelsen finns också vårt ord för tro.

Men tro kan inte skiljas från Gud - då förlorar det sitt värde... Det är när vi placerar tron hos oss som det blir kramp, "jag måste ha mer tro!" Näe, du måste ha mer Gud. Det handlar om tillit till Honom.

En "tro - på riktigt" är en tro som lever 24-7. Det innebär att jag önskar vara sann och handla rätt inför Gud och andra hela tiden. Det påverkar mina relationer, min ekonomi, mina prioriteringar. En tro som bara utövas i det filosofiska eller religiösa rummet - betyder ingenting när jag ex. sitter med min deklARATION. Det har liksom inte med varann att göra. MEN en "tro på riktigt" gör att jag är sann också då.

Hur gjorde Jesus?

Jesus möter och betjänar dem som inte passade in i det religiösa rummet - fysiskt och psykiskt sjuka, tullindrivare, prostituerade, samarier, barn. De var alla "religiöst diskvalificerade", men inte i Guds ögon. Och Jesus kritiserade de som uppehöll sig enbart i det religiösa rummet. Genom sina religiösa regler hindrade de andra från att göra Guds gärningar och få del av den glädje som det ger.

Matt 15:1-8 - när reglerna blir viktigare än kärleken.

På nåt sätt har trons liv kommit att utspela sig mest på insidan - tron blir lika med "det inre livet". Men tron syns!

Och man får känna glädje över att ha gjort något gott. Man behöver inte försöka spela from och förneka att det känns härligt att få vara till glädje för andra. Glädjen kommer från Gud! Precis som Tony och Kjell visade förra söndagen.

Vi har med oss en överkänslighet mot "goda gärningar" - vi har fått för oss att det är motsatsen till nåden. "Goda gärningar gör inte en människa god, men en god människa gör goda gärningar" (Luther). NT uppmanar oss gång på gång att göra gott mot alla, men vi har ibland varit så rädda för att bli självgoda så vi har knappt vågat vara goda.

Luther har också sagt: "Att göra gott mot Gud, det kallas inte för goda gärningar. Men goda gärningar är det vi skall göra mot vår nästa."

Det är alltså inte avgörande vilken syn du har på yttersta tiden, eller hur karismatiskt ditt sammanhang är - frågan är om Kristi kärlek präglar dig och dina attityder.

Jesus var Jesus hela tiden! Visst, självklart...men faktum är, om vi nu tror på bibelns ord, att du är i Kristus hela tiden! Tro på riktigt är inte bara ett inre försant-hållande - en livsregel som jag delar med andra i kyrkan på söndagen. Jesustron påverkar hela mig.

Och som jag läste i inledningen, det finns en salighet, en tillfredställelse och glädje som kommer av att tron/ tilliten till Gud blir synlig i mina handlingar. "...saliga är ni om ni också gör det".

Låt oss inte glömma att göra gott!

Amen!